

Phần 7

Quốc Thiên ngồi bên thành cửa sổ, đôi mắt cứ theo dõi nhất cử nhất động của một ngôi sao nhấp nháy đổi ngôi. Anh với một điếu thuốc, châm lửa rồi đưa lên miệng. Thời gian chẳng đáng bao lâu mà điếu thuốc đã tàn lửa. Và... lại thêm một điếu nữa được đưa lên miệng...

Trong đầu Quốc Thiên có quá nhiều chuyện để nghĩ. Những ý nghĩ không có thứ tự, nó đến dồn dập và liên hồi ép Thiên phải nghĩ. Cứ nghĩ. Cái gì cũng nghĩ, thành ra cái đầu Quốc Thiên trở nên trống rỗng, không còn nghĩ được gì nữa.

Chán rồi, anh nhảy xuống, lấy thêm chiếc áo khoác rồi quyết định đi. Cùng lúc Tuyết Trinh bước vào phòng, trên tay là một xấp giấy dày cộp, cô đặt xuống bàn rồi quay sang nói chuyện với Quốc Thiên.

- Anh tính đi đâu đấy?

- Anh muốn đi tìm Thanh.

- Trời ạ! Toàn mùi thuốc lá. - Tuyết Trinh vừa nói vừa phẩy tay trước mặt: Anh cứ vậy hoài, chắc em phải giặt nó luôn quá.

- Em giặt Thanh làm gì. Là anh của em có lỗi với cô ấy mà. Là anh đã làm Thanh đau khổ đấy: Người đáng trách, đáng ghét là anh. Anh đáng chết.

Tuyết Trinh nhẹ lắc đầu rồi ấn Quốc Thiên ngồi xuống trước đồng giấy tờ cô vừa mang vào.

- Thôi, đừng đi nữa. Ngày nào anh cũng lang thang ngoài đường mà có tìm thấy nó đâu. Ba bảo tối nay anh phải xem cho xong đồng hồ sơ này đấy.

Quốc Thiên nhìn sơ qua. Anh lật từng tập lên, miệng hỏi:

- Là cái gì?

- À, là hồ sơ tuyển nhân viên mới. Công ty đang thiếu nhân viên, anh biết mà. Toàn là sinh viên cả đấy. Anh xem tuyển được ai thì báo cho thư ký để thư ký liên lạc tới trường kêu người ta tới phỏng vấn. Còn về Thanh, anh đừng lo nữa. Đề em cố gắng hỏi mấy đứa lớp cũ xem...

- Không cần nữa đâu.

Quốc Thiên chột cật ngang, giọng sung sướng: Trinh ngạc nhiên:

- Hả! Bộ anh không muốn gặp nó nữa sao?

Vừa lúc Thiên đã lẹ tay gỡ bìa hồ sơ và lật xem hình bên trong cùng sơ yếu lý lịch. Gương mặt càng lộ vẻ sung sướng hơn. Anh ôm tập hồ sơ vào lòng, mắt long lanh nhìn Tuyết Trinh.

- Đúng rồi! Đúng là cô ấy rồi Lê Thị Lê Thanh đây mà.

- Thật sao? Vậy thì hay rồi. Anh của em coi như được cứu rồi. - Tuyết Trinh cũng vui không kém.

- Thanh ở đây rồi. Lần này nhất định anh sẽ không buông tay. Nhất định không cho cô ấy chạy nữa. Dù cho Thanh có giận, anh cũng không cho phép cô ấy yêu ai khác ngoài anh... Thôi, em về phòng đi. Anh tự biết làm gì rồi. Cám ơn em.

- Anh khách sáo gì chứ. Em có công gì đâu. Thôi em về, không làm phiền anh nữa.

Tuyết Trinh bước ra khỏi phòng với niềm vui cũng như anh Hai. Cô thầm nghĩ: Nếu anh Hai và Lê Thanh duy trì được thì đây sẽ là một môi trường thật đẹp. Hy vọng rằng kết thúc của hai người sẽ là một đám cưới thật mỹ mãn. Em mừng cho hai người.

- **M**ở cửa! Mở cửa đi, Thanh ơi!

Sáng nay dậy muộn, vừa ngồi vào bàn chưa kịp ăn miếng nào, Thanh đã nghe tiếng Hương gọi dồn dập ngoài cổng. Cô đứng dậy lắc đầu rồi cũng ra mở cửa:

- Chuyện gì vậy ba? Mới sáng sớm đã muốn làm loạn rồi à? Đây là nhà tui, hông phải ở trường đâu nha.

- Bà già khó tính từ khi nào vậy hả? Vào thay đồ rồi đi!

- Đi đâu?

- Vào thay đồ đi đã? - Hương nói và kéo nhanh Thanh vào nhà - Hôm qua sao bà không đi học.

Thanh ngồi lại bàn tiếp tục với bữa sáng của mình:

- Tại hôm qua, mẹ tui nói tui giống như con gà rù nên kéo tui đi khám. Bà xem bữa ăn sáng này xem, có dễ chảy máu cam không?

Hương nhìn bàn ăn, mắt ngưỡng mộ:

- Woa! Má ơi! Bữa sáng mà ăn gà hầm. Sướng nào bằng.

- Thôi đi bà! Mẹ tui ép ăn chứ tui đâu muốn. Ngán chết! Mà bà kêu tui đi đâu vội vậy?

Hương sực nhớ, lại giục:

- Ăn mau rồi đi! Hôm qua trên bảng tin báo tui với bà đến công ty Thiên Bình phỏng vấn.

- Phỏng vấn? Thiên Bình là công ty nào, nghe tên lạ quá.

- Tui có tìm hiểu sơ rồi. Là công ty tuy mới lập nhưng cũng khá lớn. Bà Lan cũng được báo đi cùng bọn mình, nhưng bà ấy nói là không thích công ty này nên chỉ có bọn mình đi thôi.

- Có nhiều người được tới công ty này không?

- Cũng nhiều.

- Mà sao bà không báo trước. Đột ngột quá đó.

- Tui cũng muốn gọi điện nói bà trước, nhưng máy hết tiền. Thôi, ăn mau đi, kéo trễ bây giờ. Cho tui ăn với!

- Cảm ơn. Ăn giùm tui đi.

- Chào cô.

Thanh vừa bước vào phòng đã nghe tiếng nói. Nhưng không thấy người, chợt trái tim cô như rung lên rất mạnh. Cô cố trấn tĩnh rồi đáp lời chào:

- Chào ông!

Tiếng nói lại phát lên phía sau ghế.

- Chào mừng cô đến làm việc cho công ty của chúng tôi. Cô cảm thấy thế nào?

- Thực ra là tôi mới biết tin, đến phỏng vấn cách đây một tiếng đồng hồ, nên... có hơi... bất ngờ một chút thôi ạ.

- Cô có nghĩ là sẽ làm tốt với môi trường công ty chúng tôi chứ?

- Tôi tin tôi sẽ làm tốt. Vì tôi đã được trường đào tạo khá kỹ lưỡng. Hơn nữa, thiết kế là sở thích và cũng là ngành nghề tôi đang theo đuổi, thưa ông.

- Tôi cũng tin như vậy, vì cô cũng là một sinh viên ưu tú, tôi biết điều đó. Bây giờ cô có thể cho tôi số di động chứ?

-Ừm... - Thanh lưỡng lự. - Cô cần thiết không?

- Sao lại không? Cô cứ nghĩ đi!

Thanh ra chiều suy nghĩ rồi cũng đồng ý.

- Thôi được...

Cô tiến lại gần ghi số của mình lên một tờ giấy và cố gắng để nhìn cho được gương mặt của vị giám đốc ra vẻ bí hiểm kia, nhưng thất bại.

- Lần đầu tiên tôi thấy một giám đốc như ông đây. Tuyển nhân viên mà không cho nhân viên biết mặt. Ông đúng là rất lạ. Chào ông.

Thanh nói và bước ra khỏi phòng. Quốc Thiên lúc này mới chịu xoay ghế lại.

- Cô bé ngốc! Để xem em còn chạy thoát khỏi anh không?

Sau khi ký hợp đồng xong, Thanh và Hương đến công ty Thiên Bình làm việc theo kiểu bán thời gian.

Ngoài họ ra, trong phòng thiết kế còn có một trưởng phòng và một nhà thiết kế đứng tuổi, mặt lúc nào cũng tỏ ra nghiêm khắc và khó tính. Hai người đàn ông ít nói, có thêm Thanh vào nữa là một thế giới nội tâm, một người thích trầm tư, suy nghĩ đã tạo nên một bầu không khí làm việc mà Hương cho là quá ngột ngạt. Cô lúc nào cũng muốn quậy phá, muốn đập tan đi sự im ắng trong phòng.

- Anh Quang! Anh có biết trưởng phòng của bọn mình đi đâu rồi không?

Quang đẩy gọng kiếng lên nhìn rồi chỉ đáp lại một câu thật ngắn.

- Đi họp rồi.

- Ôi! Chán quá! Phải làm sao cho lão Quang này nói nhiều nhiều một chút chứ. Ông khỉ già!

Nhưng lại chợt nghĩ ra một chủ đề khác, Hương liền rẽ mắt nhìn sang qua chỗ bàn Thanh:

- Thanh! Bà thấy giám đốc của bọn mình thế nào?

- Giám đốc à? - Thanh ngừng suy nghĩ và mỉm cười, một nụ cười tế nhị không để người đối diện thấy - Mặt mũi giám đốc ra làm sao?

- Ủa! Bà chưa gặp giám đốc hả?

- Chưa. Hôm phỏng vấn, ông ấy quay lưng ghé ra nói chuyện với tui, kể bà nghe rồi mà.

- Vậy không lẽ từ hôm đó tới giờ bà cũng chưa gặp?

- Chưa. - Thanh lắc đầu.

- Để tui nói cho bà nghe nha! - Hương thích thú. - Giám đốc là một người phải nói là hết sức đẹp trai, tuổi còn trẻ nhưng ăn nói hết sức nhẹ nhàng, lịch sự và rất có duyên. Nhưng mà hình như anh ta là người lập dị.

- Lý do gì khiến cô nghĩ giám đốc là người lập dị?

Một câu nói ủa vào chen ngang cùng lúc trưởng phòng Trung bước vào.

- Còn không phải sao? - Hương đáp - Người gì mà nói chuyện chẳng biết cười, suốt ngày chỉ công việc, lại còn không chịu ra ngoài ăn cơm mà đi kêu cơm ở căng tin. Không lập dị là gì?

- Cô mới vừa khen giám đốc nói chuyện rất có duyên cơ mà. Còn chỉ dựa vào việc giám đốc thích ăn cơm trong phòng làm việc thì càng không đủ để cho là cậu ta lập dị đâu. Thôi, dẹp đề tài này qua một bên đi. Tới có việc cho mọi người đây.

- Việc gì vậy, trưởng phòng?

- Cô một dự án thiết kế. Khu đất này trước đây là công ty dệt sợi nhưng bị phá sản, ngưng hoạt động. Bây giờ họ muốn chuyển qua kinh doanh, sản xuất thực phẩm. Anh Quang này! Anh hãy...

- Anh Trung! - Thanh cắt ngang - Có thể cho em thử sức được không ạ?

Ánh mắt Trung tỏ rõ sự ngạc nhiên lẫn thán phục:

- Nhưng mà... cô chỉ mới vào làm. Tôi sợ rằng... Hơn nữa, bản thiết kế này vẫn chưa thuộc hẳn về công ty ta. Vẫn còn nhiều công ty khác muốn giành lấy,

nên tôi sợ cô sẽ không đủ sức. Vói lại, ở đây có anh Quang, dù gì cậu ấy cũng là nhà thiết kế lớn tuổi nhất ở đây nữa.

- Dạ, em biết. Ý em là em muốn mình được cùng thực hiện bản thiết kế này với anh Quang ở vị trí ngang hàng chứ không phải vai phụ. Em thực sự muốn thử sức. - Cô nhìn qua Quang - Hy vọng là anh Quang sẽ không thấy bất mãn và giúp đỡ em.

- À, không sao đâu! - Quang cười đáp lại.

- Vậy là cậu đồng ý phải không Quang?

- Trung hồi lại như để chắc chắn.

Quang gật đầu:

- Vâng. Không có vấn đề gì đâu. Em còn rất vui nữa đây.

- Tốt quá rồi. Chúng ta đi ăn trưa thôi.

- Ôi, chỉ mình em cực khổ. Hương vờ than vãn - Một mình em phải đảm nhận việc trang trí nội thất. Ôi!

- Cô than gì chứ? Quang vặn lại - Trước đây, khi chưa có hai cô tới, một mình tôi phải đảm nhận hết mọi khâu đấy.

- Anh Quang chịu nói chuyện rồi nha. Như vậy có phải dễ chịu hơn không? Suốt ngày anh cứ nghiêm nghị làm em thấy ngộp quá. Từ nay anh phải nói chuyện nhiều hơn nữa đấy.

- Được rồi mà. - Quang nói rồi quay sang Thanh. - Tôi mời cơm cô, được không?

- Dạ được. Nhưng em chỉ muốn ăn cơm ở căng tin thôi.

- Trời! Lại thêm một người thích ăn cơm căng tin hơn cơm nhà hàng nữa.

- Thôi đi bà. Hôm nay bà đi ăn một mình nha.

- Bỏ rơi tui hả?

- Ừ.

Tìm một chiếc bàn dưới một tán cây mát, Thanh bung theo đĩa cơm, kéo theo Quang ngồi xuống. Cô vào đề thẳng khi cả hai đã yên vị:

- Anh Quang này, cảm ơn anh vì đã đồng ý để tôi được thử sức mình. Thực sự tôi rất vui. Không phải là tôi hách dịch hay coi thường anh đâu.

- Không đâu! Tôi rất vui vì có được một đồng nghiệp như cô đấy, cô biết không? Trong môi trường làm việc ở công ty cũ, những đồng nghiệp cũ của tôi họ tới công ty chỉ để hết ngày ăn tiền, công việc trí tuệ, tới đâu thì tới. Tôi rất ghét kiểu làm việc ấy. Còn ở đây, tôi gặp được cô và Hương khiến tôi rất vui. Hai cô tỏ ra rất hăng hái trong công việc. Tôi rất cần những đồng nghiệp như hai cô. Tôi nói thật đấy.

- Thật vậy sao? - Thanh cười - Nếu vậy thì hợp tác tốt nha. Chúng ta ngoéo tay nào.

- Sao tự xưng cô lại thành trẻ con vậy?

Hai người nhìn nhau cười và một sự hợp tác bắt đầu cùng một tình bạn, tình đồng nghiệp.

Chợt một bóng người đi ngang qua tầm mắt của Lê Thanh. Một dáng vẻ quý phái và quyến rũ. Thanh bật thâm trong miệng:

- Chị Hồng Mỹ.

Hồng Mỹ mặc chiếc đầm bó sát người màu đỏ, mặt trang điểm, tóc bới cao. Đúng là Hồng Mỹ đã xinh đẹp hơn xưa rất nhiều. Một vẻ đẹp sắc sảo và ánh mắt nhìn làm nghiêng ngả biết bao nhiêu gã đàn ông.

Thanh trầm xuống suy nghĩ điều gì đó rồi đứng vụt dậy, nói với Trịnh Quang:

- Xin lỗi anh! Tôi phải đi trước, không ngồi ăn với anh được rồi.

Thanh nói rồi bước đi, Quang hỏi với theo:

- Cô quen người đó hả?

- Cũng không hẳn.

Thanh trả lời rồi bước nhanh đi. Cô đi thẳng trước cửa phòng giám đốc. Nhưng cô không bước vào mà đứng ngoài cửa lắng nghe. Đầu tiên là tiếng Quốc Thiên:

- Sao em lại tới đây?

- Không tới đây sao em tìm được anh?

- Từ ngày về nước, bọn mình ít gặp nhau hẳn đi.

- Làm gì đấy bà. Tui không ngờ Lê Thanh lại là người thích quan tâm đến giám đốc đâu đấy.

Thanh bị giật mình vì tiếng của Hương, không biết Hương đã đứng cạnh từ bao giờ. Thanh liền cau mày nạt Hương:

- Suyt! Nhỏ thôi. Bộ bà muốn bị lộ à?

Nói xong, Thanh lại ghé tai nghe. Hương không hiểu gì nhưng cũng im lặng theo dõi, cũng cố để nghe nhưng câu được câu không.

- Từ nay em đừng tới công ty nữa được không?

- Tại sao?

- Tại vì... Thanh đang hiểu lầm là anh và em đang quay lại như xưa. Anh đang không biết giải thích làm sao cho cô ấy hiểu nữa. Nên em có thể đừng tới đây nữa được không?

- Anh... đã gặp Thanh rồi sao?

- Ừ, ngày nào cũng gặp nhưng lại không dám nói chuyện.

Trong phòng chợt im lặng một hồi rồi thấy tiếng Hồng Mỹ:

- Được rồi. Lần sau có tới em sẽ gọi cho anh trước. Em về đây. Hôm nay em sẽ không ăn cơm. Em nhịn đói cho anh áy náy luôn.

- Thôi, anh mời cơm em là được chứ gì.

Đoán hai người đang bước ra, Thanh vội kéo Hương ra nấp ở một góc khuất. Đợi họ vào thang máy rồi Thanh mới bước ra và tiến lại gần quây nước. Thanh hôm nay trở nên lạ lùng đối với Hương. Tự dưng lại nhiều chuyện, nghe lén giám đốc nói chuyện. Giờ lại mang vẻ mặt trầm ngâm, suy nghĩ khiến cô không cầm được thắc mắc:

- Sao vậy bà?

Thanh rót cho mình ly cà phê sữa, gương mặt mơ mộng:

- Bà đừng hỏi nữa, tui không nói đâu. Rồi cũng có ngày tui kể cho bà nghe mà.

Rồi cô mỉm cười trước sự ngỡ ngàng của Hương. Lòng cô đang vui. Chưa bao giờ cô vui đến thế. Không còn nghi ngờ, cảm giác mới tuyệt làm sao? Hơn lúc nào hết, cô nôn nao muốn gặp Quốc Thiên, muốn xin lỗi anh và muốn sà vào lòng anh ấm áp.

Đặt tay lên ngực để lấy lại sự bình tĩnh tuyệt đối rồi Thanh mới gõ cửa. Tiếng của Quốc Thiên từ trong vọng ra:

- Thanh phải không? Vào đi!

Thanh đẩy cửa bước vào, lại gặp cảnh cũ, Quốc Thiên vẫn cố giấu mặt. Thanh cảm thấy căng thẳng vô cùng. Căn phòng cứ như ngày một nhỏ lại ép khí trong phòng và đè tất cả lên ngực Thanh. Từ chiều đến giờ cứ nóng lòng muốn gặp, vậy mà bây giờ cô lại không biết phải làm sao. Cũng không biết tại sao Thiên lại đột ngột đòi gặp lại vào sau giờ làm việc. Trong đầu cô lùng bùng nhiều ý nghĩ. Bầu không khí cứ ngày một đè nặng xuống làm cô thấy ngột. Cô hỏi một câu:

- Giám đốc gọi tôi?

- Chỉ là chút việc riêng muốn hỏi Thanh thôi.

Thanh thấy thoái mái hơn, mạnh dạn thắc mắc:

- Nếu là việc riêng tại sao không đối diện với tôi để nói chuyện? Tại sao bắt tôi nói chuyện với cái lưng ghế chứ?

- Xin lỗi! Tôi biết cách nói chuyện như thế này là khiếm nhã. Nhưng Thanh có thể trả lời tôi một câu hỏi không? Trả lời xong, tôi sẽ để Thanh thấy mặt.

- Vâng, giám đốc cứ hỏi, tôi sẽ trả lời.

- Ừm! Tôi có yêu một người con gái... Biết nói sao nhỉ?... Cô ấy không tin tôi. Cho rằng tôi không thật lòng. Ý tôi là... cô cũng là con gái nên có thể giúp tôi biết làm thế nào để cô ấy chịu tin tôi. Nhưng thật lòng, tôi rất yêu cô ấy. Xin cô hãy giúp tôi.

Thanh cảm nhận được tình yêu trong từng câu nói của Thiên không phải là câu chuyện mượn. Cô đã tin anh, đã không còn nghi ngờ nữa. Nhưng câu hỏi của anh cũng là cơ hội để cô trút hết âm ức bấy lâu:

- Trước giờ anh chỉ hỏi làm thế nào để cô ấy tin anh. Có bao giờ anh hỏi tại sao cô ấy không tin anh chưa?... Ngay từ đầu, ngay bên cạnh anh có một người hết sức xinh đẹp, đẹp đến hoàn mỹ, anh không yêu, lại đi yêu một con bé xấu xí

vô cùng. Dám tin sao? Đừng nói thời gian mà hai đứa ở gần nhau và thời gian xa cách nó như thế nào? Một trời một vực...

Thanh đứng đó mắt nhìn xuống chân, hai tay nắm chặt, nước mắt tuôn trào nức nở.

- Rồi hai năm trời, anh không hề liên lạc. Vì sao? Vì chị Hồng Mỹ phải không? Hấn là anh đã muốn chia tay? Vậy tại sao không nói thẳng ra? Tại sao lại báo tin về nước cho em sau một thời gian quá dài đến như thế. Anh có biết khi nhận được tin báo ấy em đã vui biết bao nhiêu không? Vui đến nỗi em đã quên mất mọi thứ. Quên đi sự buồn bã, đau khổ, nghi kỵ, hờn ghen, oán hận vì sự dối xử của anh. Và em đi đón anh. Và hình ảnh đầu tiên sau năm năm trời xa cách là anh và chị ấy tay trong tay bước ra. Và lúc ấy em đã tin, em đã thực sự tin rằng trong lòng anh không còn chút vương vấn một chút bóng dáng của em nữa rồi. Anh nói đi! Làm sao em tin anh?

Quốc Thiên đã quay ghé lại tự bao giờ. Anh bước ra lau lấy những giọt nước mắt của cô, giọng hấp tấp:

- Anh biết, biết tất cả những lý do đó. Anh cũng biết một sự bất tin là vạn sự bất tín. Anh biết em đã khổ vì anh nhiều. Nhưng không hiểu sao anh lại cứ hết lần này đến lần khác làm em phải đau khổ. Anh rất ghét bản thân mình. Dù vậy, anh vẫn xin em, xin em một lần nữa tin vào anh, tin vào tình yêu và tấm lòng chân thật của anh.

- Anh còn nhớ không? Buổi tối cuối cùng ở đây anh cũng đã xin em tin anh. Lúc ấy một lần nữa em muốn tin anh. Em đã lấy hết can đảm của mình để tin vào anh thêm một lần nữa. Nhưng anh đã đối xử với em thế nào, hả?

- Anh biết là anh sai. Sai hoàn toàn rồi. Nhưng anh đối với em là thật lòng, không một chút giả dối nào cả. Xin em hãy tha thứ cho anh. Anh hứa từ nay sẽ không mắc thêm một sai phạm nào nữa. Anh hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Nếu chưa đủ, anh hứa từ nay sẽ không gặp Hồng Mỹ nữa...

Thanh chột ngược lên và tặng một nụ hôn nhanh vào môi anh. Rồi cô mỉm cười nhìn thẳng vào đôi mắt khẩn thiết của anh, nước mắt dần khô:

- Em tin anh. Em đã tin anh rồi nên anh không phải hứa gì cả. Anh cũng có thể gặp chị Hồng Mỹ thường xuyên mà.

Bị bất ngờ, Quốc Thiên tròn xoe đôi mắt. Thái độ của Thanh thay đổi đột ngột quá khiến anh bất động. Sau một hồi, anh chột nói như reo:

- Em tin anh rồi sao? Em chịu tha thứ cho anh rồi? Ôi! Cô bé của anh. Anh phải làm sao để đền ơn cho em đây? Em đã cứu sống anh rồi đấy.

Thanh vòng tay ôm lấy Quốc Thiên, đầu áp vào ngực anh.

- Chỉ cần anh yêu em là đủ. Em không cần gì cả. Anh biết không? Sau hôm ở sân bay về em đã hụt hẫng và giận anh vô cùng. Càng giận, em càng nhớ anh da diết. Càng nhớ em lại càng giận hơn. Nhớ anh thế, yêu anh thế nhưng cũng giận anh thế nên khi gặp anh trên đường em đã xử sự như vậy. Để khi chiếc xe của anh lao đi em lại hối hận. Em sợ sẽ không còn cơ hội nào nữa được nhìn thấy anh. Và em lại đau khổ biết bao nhiêu. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đều tốt đẹp rồi. Em đang ở cạnh anh, được nói chuyện với anh và còn được ôm anh nữa.

Quốc Thiên ôm siết lấy Thanh. Chưa bao giờ anh hạnh phúc đến thế:

- Tốt quá rồi. Em vẫn yêu anh. Em đã nhận ra anh ngay từ đầu phải không?

Thanh ngược lên nhìn. Chiếc hôn thứ hai vào má, cô tặng cho anh, ánh mắt chìm đắm:

- Chỉ cần là anh, dù không thấy mặt thì trái tim em luôn thổn thức ở khi gần trái tim anh. Em yêu anh nhiều lắm. Nhiều đến nỗi em cũng không biết là bao nhiêu, chỉ biết rằng có lấy cả vũ trụ này ra đo cũng không đủ.

- Anh cũng vậy.

Và anh cúi xuống tìm môi cô. Cô trân trọng đón lấy. Một hồi, cô dừng lại và thì thầm:

- Để em nói anh nghe thêm một điều thật lòng nữa trong rất nhiều điều thật lòng mà em chưa nói hết.

Cô đưa tay lên đặt khẽ vào bờ môi anh:

- Trong thời gian xa anh, điều làm em nhớ nhất chính là đôi môi này của anh.

- Vậy thì để anh giúp cho em đỡ nhớ...

Anh lại cúi xuống, nhưng Thanh đã nhanh đẩy ra.

- Thôi, đủ rồi. Em đói quá. Anh biết là trễ lắm rồi không?

- Đủ làm sao mà đủ. Trước đây, em luôn từ chối anh. Bây giờ em đừng hòng thoát.

Hai ánh mắt chìm trong giao cảm. Bờ môi Thanh hé nở như nụ hồng trong sớm mai đang rụt rè trước tình yêu của nắng sớm. Sự ngưng ngừng, e lệ làm má Thanh hồng lên. Đôi má ửng hồng đã từng đi vào giấc mơ của Thiên giờ đây cũng quyến rũ biết bao. Anh không thể cưỡng lại được.

Một nụ hôn, rồi lại thêm một nụ hôn nữa họ trao cho nhau.

- **T**hanh ơi! Tui về trước nha!

- Chưa? Mọi hôm còn kêu tui về cùng. Hôm nay lại đòi về trước.

Thanh vừa nói vừa sắp xếp lấy tập giấy trên bàn cho hợp lý rồi cô cho tất cả vào trong một cái kẹp giấy.

- Tui có kêu mà bà chịu về không? - Hương cười mũi - Với lại, hôm nay tui có hẹn.

- Ai? Khai mau! - Thanh vặn hỏi.

Hương cười tủm tỉm rồi ghé tai Thanh, nói đủ nghe:

- Anh Quang hẹn tui đó.

- Anh Quang? - Giọng Thanh nghi ngờ.

- Bà thích giám đốc cơ mà.

Hương khẽ nguýt:

- Ai nói là tui thích giám đốc. Anh chỉ là hàng mẫu để ngắm thôi. Mẫu người lý tưởng của tui là sự nghiêm túc và đáng vẻ đàn ông của anh Quang cơ.

- Chà! Vậy là trái tim băng giá của chàng đã bị nàng quạt ngã chỉ trong hai tháng. Không ngờ bà giỏi đến vậy đấy.

- Không “tám” với bà nữa. Trễ giờ của tui mất. Về trước nha!

Hương bỏ vội ra ngoài hành lang. Thanh cũng ôm tập giấy vừa xếp qua phòng Quốc Thiên. Vừa thấy Thanh, Thiên đã cười hỏi ngay:

- Đã hết giờ làm rồi sao em?

- Dạ chưa. Em qua để đưa anh xem về bản thiết kế công ty thực phẩm Nam Phong.

- Ừ, để anh coi.

Thiên lật xem qua, trong khi Thanh nói sơ về bản thiết kế:

- Ở đây có bản thiết kế mặt bằng tổng thể, sơ đồ hệ thống ống nước và bản dự trù chi phí xây dựng.

- Anh rất hy vọng vào dự án lần này. Nó cũng giống như một vụ đấu thầu vậy. Em có tin là chúng ta sẽ thắng không?

Thanh mím môi, giọng tự tin:

- Có thể lắm. Anh xem đi. Em và anh Quang đã tính toán rất kỹ lưỡng để chi phí xây dựng được tiết kiệm nhất. Bọn em cũng đặc biệt để ý đến vấn đề vệ sinh, môi trường và hệ thống nước, hệ thống phòng kín... vì đây là công ty chế biến thực phẩm. Anh coi có ý kiến gì không, để bọn em bổ sung hoàn thiện.

- Bọn em? Nói đến, anh mới nhắc em nè. Em thân mật với tay thiết kế Quang quá đó. Trưa nào cũng ăn cơm với hắn, bỏ lơ anh.

Thiên nói và kéo ghế vòng qua ngòai đối diện với Thanh. Thanh cười, ánh mắt yêu thương nhìn anh:

- Vì em và anh ấy đang cố gắng giúp công ty giành hợp đồng lần này mà. Chứ anh muốn em đi với anh, rồi bỏ bê công việc, rồi mọi người biết chuyện em và anh thì sao?

- Biết cũng tất, anh khỏi phải giới thiệu nhiều. Cho tên Quang đó không dám dòm ngó em bé của anh nữa. Cứ thấy em say mê nói chuyện với hắn là anh muốn đuổi việc hắn luôn cho bỏ ghét.

- Anh vô lý vừa thôi nha.

Thanh đưa tay nhéo mũi Thiên. Anh chụp nốt tay còn lại của cô đưa lên áp vào hai má mình:

- Cô bé Hạt Mít ngày xưa đi đâu rồi? Sao bây giờ em giống cái kẹo quá vậy? Lúc nào cũng muốn quuyến rũ anh bằng hương vị ngọt ngào vậy.

- Hạt Mít là tại lúc anh quen, em đang trong thời kỳ dậy thì.

- Cũng vì quá nhớ anh nên mới bé lại như thế này phải không?

- Thế anh thích em bây giờ hay em ngày xưa hơn?

- Ngày xưa hay bây giờ anh cũng yêu cả. Thời gian càng trôi đi, anh càng phải trân trọng tình yêu này hơn và càng yêu em nhiều hơn. Nhưng em cứ tròn tròn như ngày xưa sẽ an toàn hơn.

- Tại sao?

- Vì nếu như thế thì em sẽ chỉ thuộc về anh thôi. Em bây giờ xinh đẹp, dễ thương thế này, dễ lắm kẻ dòm ngó.

Thanh nhẹ ngả đầu áp vào ngực Quốc Thiên để cảm nhận từng nhịp đập của trái tim anh.

- Em mãi thuộc về anh. Sẽ không ai kéo em ra khỏi anh được. Em cũng quyết cột chặt anh vào đời em. Chỉ khi nào anh ghét bỏ em, em mới cắt đứt sợi dây cột ấy. Anh biết không? Vì anh mà em đã khóc. Chỉ có anh mới có thể làm em khóc, khóc rất nhiều.

Quốc Thiên xúc động. Anh siết nhẹ bờ vai người yêu.

- Em cũng chưa biết một chuyện về anh đấy. Đó là anh từ một thằng con trai ga-lăng, nói chuyện trăng hoa, đứng trước em anh nói chuyện rất thật lòng, không thể một lời nói dối nào cả. Vì yêu em đấy.

Rồi cả hai cùng chìm vào im lặng. Thanh chợt nhớ về ngày qua. Cảm giác sợ hãi thoáng qua choán lấy tâm trí khiến giọng cô run rẩy:

- Bọn mình sẽ không xa nhau nữa chứ anh? Thời gian qua thật là khủng khiếp. Em rất sợ sẽ phải thêm một lần nữa xa anh.

- Không đâu, bọn mình sẽ không bao giờ xa nhau nữa. Đợi qua bản hợp đồng lần này anh sẽ đưa em về quê giới thiệu với ba mẹ. Còn hôm nay em đưa anh về ra mắt mẹ ba của em trước đi.

Thanh như bị giật mình, cô ngồi hẩn dậy:

- Ra mắt? Có sớm quá không anh? Em thực sự chưa hề nghĩ tới chuyện này.

- Còn sớm gì nữa? Em đừng nói với anh là em chỉ yêu chứ không cưới nha. Em không muốn làm vợ anh sao?

- Em không biết. - Thanh lắc đầu - Em chưa hề nghĩ tới.

- Thôi được rồi! Chuyện này để bàn sau. - Thiên đứng dậy với lấy áo khoác, giục Thanh - Hôm nay cứ đưa anh về để anh chính thức xin phép ba mẹ trông

chùng em giùm anh, không cho kẻ nào dám lén phéng lại gần đó. Rồi từ từ để anh mang trâu cau tới nhà em rước em về làm vợ anh. Nha!

- Khoan đã anh! Sao anh cứ nghĩ là làm liền vậy? Anh phải để em chuẩn bị chứ. Rồi còn ba mẹ em nữa.

- Còn chuẩn bị gì nữa. Bọn mình yêu nhau đã năm năm rồi đây. Ba mẹ em cũng đâu có lạ gì anh đâu.

- Biết là thế. Nhưng việc này bất ngờ quá. Hay là để thêm một thời gian nữa được không anh? Chỉ còn hơn tuần nữa là em tốt nghiệp rồi. Để khi là nhân viên chính thức của công ty, em sẽ đưa anh về trước ba mẹ để thưa chuyện.

- Em hứa rồi đấy nha. Được rồi! Bây giờ đi ăn tối với anh.

Quốc Thiên bị thuyết phục. Thanh mỉm cười. Hai người sánh vai nhau đi khỏi công ty. Trời đã tối từ bao giờ.